

Ека мълкна и сичко утихва пакъ както си бѣше по
ди. — А мѣсеца ся издигаше се по-вече и по-вече
планинѣ-тъ и освѣтляваше западни-тъ страни и дър
задъ кон, къмъ западъ, ся простирахъ дълги-тъ имъ сѣнки

Подиръ малко той нагази една дребнѣ рѣкѣ горѣ, пр
кой преминаваше неговый пѣтъ, и подъ коя течеше
тока Песчанъ, около кого бѣхъ зелени лѣгове и ниви.
зи гора ся зъвеше тогава Райнова гора и служаше за па
бище на голѣмо-то село Лѣсковецъ, нѣ тя днесъ не смѣ
ствува — тя е изкорѣнена и е нивѣя на нѣколко Търнов
аги и Лѣсковски чорбаджии!...

На края на Райновѣ горѣ имаше кръсто-пѣтъ, т. е. п
тя на нашия пѣтникъ ся прѣсичаше съ другий пѣтъ,
иде отъ къмъ Рибарево. Пѣтника достигна на кръсто-пѣтъ,
прѣ ся малко и мисляше, кой пѣтъ да улови... Подиръ
колко-минуто мислѣніе, той погледна къмъ Юго-истокъ
видя въ дола, че мѣсеца ся отражаваше въ водѣ-тъ и
щѣше. Нему му доди на умъ да слѣзе долу, да види ка
е тая вода, да напои Вранча, и да види откъдѣ тече д

Кѣто ся приближи къмъ дола, той чу че хучи нѣ
и си помисли, че тука трѣба да има нѣкой язъ и на
зо — нѣкой воденица. Той мисляше че ще срѣтнѣ нѣ
около воденицѣ-тъ, или ще намѣри воденичаринъ да го
пыта за пѣтъ. Бутна коня и слѣзе долу. Напистена, то
ся излѣга въ предложеніе-то си. Край бара-та, въ кой
отражаваше мѣсеца, на Западъ, имаше една малка и
воденица; надъ барѣ-тъ двѣ голѣми и, твърдѣ висо
клонати дървета, кои на мѣстчинѣ-тъ не можахъ да ся
познаѣтъ изведнѣждъ да ли сѣ брѣстове или вѣрби, а
тника знаеше, отъ опитъ, че тѣзи дървета рѣсѣтъ край в

Пѣтника стигна до водѣ-тъ, развезда Вранча, и го
пои подъ барѣ-тъ на бързѣя, кѣто си мисляше да по
на воденични-тъ врата да попыта за пѣтъ. Край дола